

Микола МОСКАЛЮК

доктор історичних наук, професор кафедри історії України, археології та спеціальних галузей історичних наук Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка

Роман ЗУБРИК

аспірант Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка

ОБРОБНА ПРОМИСЛОВІСТЬ УКРАЇНИ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ – НА ПОЧАТКУ ХХ СТ.

На сучасному етапі дослідження історії принципового значення набувають дослідження соціально-економічних процесів, в основі яких лежать особливості становлення та розвитку обробних галузей промисловості, які зазнали трансформацій внаслідок відміни кріпосного права у 1861 р. Серед складного комплексу питань, що стосуються досліджуваного періоду історії України, яка на той період входила до складу Російської імперії, важливе місце відводиться аспектам, які пов'язані із обробною промисловістю.

Промисловість завжди була одним із важливих об'єктів дослідження учених, зокрема, досліджувалися різні галузі обробної промисловості. Але обробна промисловість українських губерній Російської імперії другої половини ХІХ – початку ХХ ст. належить до галузей, які недостатньо досліджені істориками. До обробної промисловості ми віднесли такі галузі, як цукрову, горілчану (винокурну), борошномельну та тютюнову, тобто ті, що були націлені на обробіток продукції сільського господарства. Дослідження історії становлення обробної промисловості, аналіз закономірностей розвитку галузей являє собою важливу наукову проблему.

У 60-х рр. ХІХ ст. по всій Україні, за неповними даними, налічувалося 2147 промислових підприємств (без винокурних), з кількістю робітників до 85800 чоловік [3, с. 8].

Головним рушієм усіх змін, що відбувалися у пореформену добу в народному господарстві, була велика промисловість і залізничний транспорт, що розвивалися з дивовижною швидкістю. Створена мережа залізниць – принципово нового засобу сполучення порівняно з традиційними для доби феодалізму – дала потужний поштовх зростанню обробній промисловості, консолідувала економічно розрізнені райони в єдиний економічний простір, енергійно втягувала в ринковий процес найвіддаленіші закутки імперії. Залізниці, будучи самі породженням ринкової епохи, впевнено потягли за собою все народне господарство, значно прискоривши розвиток цілого ряду галузей обробної промисловості України.

Таким чином, незважаючи на значні залишки кріпосництва, які гальмували ріст продуктивних сил, розвиток галузей обробної промисловості в Україні відбувався дедалі швидкими темпами. Закономірним результатом цього розвитку був ріст фабрик і заводів. Формувалися різні галузі обробної промисловості.

В Україні у пореформений період неухильно зростала кількість промислових підприємств та сума вартості виробленої ними продукції. Так, якщо у 1869 р. в Україні нараховувалося 3712 фабрик і заводів, то в 1897 р. їх уже було 8063. Тобто число їх зросло більше, ніж у два рази. За цей час, вартість фабрично-заводського виробництва виросла з 71,5 млн крб. до 439,2 млн крб., або більше, як у шість разів [1, с. 20–21].

З року в рік зростала кількість новозбудованих підприємств в Україні. Згідно із “Списком фабрик і заводів” за 1902 р., в Україні з 2424 найбільших підприємств побудовано: у 1861–1880 рр. – 505 (20,8%), 1881–1890 рр. – 469

(19,4%) і 1891–1900 рр. – 1043 (43%). Найбільше новозбудованих підприємств припадало на Катеринославську губернію. Тут такі підприємства на 1900 рік становили 61,5%. Це зв'язано із швидким розвитком промисловості, зокрема, важкої індустрії на півдні України [1, с. 21].

Значний розвиток промисловості, в основному у домінуючих її галузях, робили її важливою складовою частиною російського промислового і фінансового капіталу.

Зростання виробництва в 1906–1907 рр. в одних галузях обробної промисловості поєднувалося із застоєм в інших. Проте вже наприкінці 1907 р. торгово-промислова кон'юнктура почала погіршуватися. А в 1908–1909 рр. з'явилися ознаки чергової економічної кризи в легкій промисловості. Її особливістю було те, що їй не передувало загальне піднесення промисловості. Разом з тим ця криза не відзначалася великою глибиною: скорочення виробництва в більшості галузей обробної промисловості було незначним. Наприкінці 1909 р. намітилося похвалення в промисловості, а вже в 1910 р. почалося промислове піднесення. Воно зумовлене рядом врожайних років. Приплив вільних капіталів в обробну галузь сприяв збільшенню основних капіталів приватних акціонерних товариств. Промислове піднесення пов'язане також з підготовкою до назріваючої Першої світової війни. Царський уряд асигнував великі кошти на підготовку до війни, на побудову військових заводів і т. д. Упродовж тільки 1909–1910 рр. на саме лише будівництво військово-морського флоту і стратегічних залізниць асигновано понад 375 млн крб. [3, с. 110–111].

Загалом, упродовж 1900–1913 рр. Російська імперія, в тому числі й Україна, піднялася на більш високий щабель індустріального розвитку: промислова продукція в країні зросла у 2 рази, а кількість робітників у промисловості – в 1,5 рази. Однак, для докорінних змін в економіці країни цього було недостатньо. Російська імперія, як і раніше, залишалася аграрною країною. У 1913 р. в імперії у загальному обсязі продукції промисловості і сільського господарства на частку промисловості припадало 40%. Щодо України, цей показник був дещо кращим – 48,2%.

Отже, промислове підприємництво посідало важливе місце у поміщицькій економіці не тільки України, а й Російської імперії в цілому. Його формування розпочалося ще в дореформений період, але свого розквіту воно досягло уже після скасування кріпацтва. Спеціалізація диктувалася, в першу чергу, природно-кліматичними умовами. Фабрично-заводська промисловість у більшості регіонів України розвивалася слабо, натомість, потужний розвиток одержала обробна промисловість: цукрова, винокурна, тютюнова, борошномельна. Тому на правобережжі поширеним було цукроваріння та винокуріння. У поміщицьких господарствах лівобережжя розвивалися обробні галузі, що давали можливість оптимального використання продуктів землеробства: бурякоцукрові, винокурні, пивоварні заводи, млини. На півдні домінувало землеробство, обробні ж галузі відігравали другорядне значення. Промислова переробка сільськогосподарських культур була представлена винокурінням та борошномельством. Саме промислова продукція приносила підприємцям найвищі прибутки. Фабрично-заводська промисловість підкоряла собі селянські промисли, витісняла міське ремесло. Вона стала визначальним фактором порайонної промислової спеціалізації. Всі наведені дані про кількість обробних підприємств, вартість виробленої ними продукції, чисельність фабрично-заводських робітників переконливо говорять про велику і значну роль українських губерній в промисловому виробництві Російської імперії.

Список використаних джерел

1. Гуржій І. О. Україна в системі всеросійського ринку 60–90-х років XIX ст. К.: Наукова думка, 1968. 192 с.
2. Москалюк М. М. Розвиток обробної промисловості українських губерній Російської імперії в другій половині XIX – на початку XX століття. Тернопіль: Рада, 2012. 300 с.
3. Нестеренко О. О. Розвиток капіталістичної промисловості і формування пролетаріату на Україні в кінці XIX і на початку XX ст. К.: Держполітвидав УРСР, 1952. 180 с.